

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
ŠKARICA I PARTNERI

Zagreb, Đorđićeva 3 B, tel: 01/48 19 656; 01/48 19 657
e-mail: odvjetnik@skarica-i-partneri.hr

OPĆINSKI SUD U SPLITU
Ulica Ivana Gundulića 27
21000 Split

Na posl. broj: Povrv-513/2025

Tužitelj: SVEA EKONOMI d.o.o., OIB: 17863542417,
Zagreb, Ulica Damira Tomljanovića Gavrana 11,
zastupan po punomoćniku Branku Škarici, OIB: 68710516219, odvjetniku iz
Odvjetničkog društva Škarica i partneri iz Zagreba, Đorđićeva 3 B

Tuženik: Đurđica Šupe, OIB: 25548345624,
Split, Ruđera Boškovića 30

radi: ovrhe

ŽALBA

I/ Tužitelj izvješćuje Naslovni sud da je zastupanje u predmetnom postupku povjerio punomoćniku Branku Škarici, odvjetniku iz odvjetničkog društva Škarica i partneri iz Zagreba, Đorđićeva 3 B, temeljem punomoći pohranjene pri Županijskom sudu u Splitu, pod brojem: Su-87/2019.

Dokaz: - Rješenje, Su-87/2019

II/ Tužitelj je dana 06.03.2026. zaprimio presudu Naslovnog suda od 06.03.2026. u predmetu poslovni broj gornji.

Tužitelj protiv predmetne presude pravodobno ulaže žalbu i to iz svih žalbenih razloga propisanih čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Službeni list SFRJ" br. 4/77., 36/77., 36/80., 6/80., 69/82., 43/82., 58/84., 74/87., 57/89., 20/90., 27/90., 35/91., "Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23.; dalje u tekstu: ZPP), a posebno zbog pogrešne primjene materijalnog prava.

III/ Predmetna se presuda pobija u dijelu u kojem je prvostupanjski sud djelomično ukinuo platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi posl. br. Ovr-26795/2024, javnobilježnički predmet broj UPP/OS-Ovr-970/2024 od 14. studenog 2024. godine izdanog od strane javnog bilježnika Gorana Čolaka iz Splita s obrazloženjem da je Ugovor o kreditu broj: 1304922, i to Potrošački kredit Plus, ništetan temeljem primjene čl. 19.j Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15., 52/16., 128/22., 156/23.; dalje u tekstu: ZPK).

Dakle, predmet ovog žalbenog postupka je primarno utvrđenje prvostupanjskog suda da je Ugovor o kreditu broj: 1304922 ništetan budući da Naslov na tom utvrđenju temelji stav da je i akcesorni ugovor o jamstvu nevaljan.

Ukidanje platnog naloga se obrazlaže na način da prednik tužitelja, društvo Multitude bank p.l.c., nije ovlašteno pružati usluge potrošačkog kreditiranja na području Republike Hrvatske, pozivajući se na očitovanje Ministarstva financija RH (dalje u tekstu: MFRH), Klasa: 450-06/25-01/3, Ur.br.: 513-06-03-25-2, od dana 10.11.2025.

Navedeno stajalište prvostupanjskog suda je sasvim neutemeljeno u materijalnom pravu RH, naročito u kontekstu integracije hrvatskog pravnog poretka u *acquis communautaire*, a koje se stajalište temelji na pogrešnom tumačenju dopisa MFRH u spis dostavljenog dana 21.11.2025.

Naime, MFRH se očitovalo na uski i materijalnopravno promašeni upit prvostupanskog suda od 25.09.2025., a koji upit se odnosio isključivo na dostavu podatka je li prednik tužitelja, Multitude Bank p.l.c., imao odobrenje MFRH za pružanje usluga potrošačkog kreditiranja u RH.

MFRH se na navedeni upit očitovalo kratkim negativnim odgovorom popraćenim selektivnim i paušalnim citiranjem odredaba članaka ZPK.

Tužitelj je podneskom od 10.10.2025. prigovorio sadržaju, relevantnosti i svrsishodnosti upita Naslova upućenog MFRH, pritom ukazujući da je traženu pravnu činjenicu moguće utvrditi uvidom u web-stranice Hrvatske narodne banke, a na koji prigovor Naslovni sud nije reagirao.

IV/ Tužitelj prvo obrazlaže pogrešnu primjenu materijalnog prava iz perspektive domaćeg pravnog poretka, a potom iz perspektive prava Europske unije.

Prvostupanjski je sud propustio utvrditi da je prednik tužitelja, kao kreditna institucija registrirana u drugoj državi članici EU, uslugu potrošačkog kreditiranja ovdje tuženika obavljalo u pravnom režimu slobode prekograničnog pružanja usluga u EU.

Dakle, Multitude bank p.l.c. je predmetni Ugovor o kreditu s tuženikom sklopio na temelju slobode pružanja prekograničnih usluga koja predstavlja jedno od četiri temeljnih načela (sloboda) na kojima počiva uređenje Unutarnjeg tržišta EU.

Naslovni sud u pobijanoj presudi izlaže primjenu članka 21. i 21.a ZPK, međutim, u potpunosti izostavlja odredbu čl. 21. st. 2. ZPK koja propisuje da odobrenje MFRH iz čl. 21. st. 1. ZPK nije potrebno kreditnim institucijama i kreditnim unijama kojima odobrenje za odobravanje kredita izdaje Hrvatska narodna banka na temelju zakona kojima se uređuje poslovanje tih institucija.

Dakle, ZPK isključuje obvezu pružatelja usluge potrošačkog kreditiranja da ishodi odobrenje MFRH kada je riječ o kreditnoj instituciji koja raspolaže odobrenjem u smislu Zakona o kreditnim institucijama ("Narodne novine" br. 159/13., 19/15., 102/15., 15/18., 70/19., 47/20., 146/20., 151/22.; dalje u tekstu: ZOKI).

ZOKI u članku 3. st. 1. točki 49. definira da pojam odobrenje za rad ima značenje istovjetno definiciji iz čl. 4. st. 1. točke 42. Uredbe (EU) br. 575/2013 o bonitetnim zahtjevima za kreditne institucije i investicijska društva i o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 od 26.06.2013. gdje je pojam odobrenja za rad definiran kao „instrument koji izdaju nadležna tijela u bilo kojem obliku, a kojim se daje pravo na obavljanje djelatnosti“.

Nadalje, čl. 83. st. 2. ZOKI propisuje da kreditna institucija iz države članice može pružati uzajamno priznate usluge koje je ovlaštena pružati u matičnoj državi članici i neposredno na području Republike Hrvatske.

Članak 84. st. 1. postavlja kumulativne uvjete koje financijska institucija mora ispunjavati da bi bila ovlaštena pružati usluge neposredno na području RH u sklopu slobode pružanja prekograničnih usluga, a prednik tužitelja, društvo Multitude bank p.l.c., kumulativno ispunjava sve kriterije propisane čl. 84.st. 1. ZOKI.

Da je tome tako, potvrđuje činjenica da je društvo Multitude bank p.l.c. sukladno čl. 87. ZOKI Hrvatskoj narodnoj banci (dalje u tekstu: HNB) dostavilo notifikaciju odnosno obavijest o pružanju uzajamno priznatih usluga neposredno na području RH, nakon čega je HNB društvo Multitude bank p.l.c. uvrstio na Popis institucija koje ostvaruju slobodu poslovnog nastana i slobodu pružanja usluga. Uvrštavanje i održavanje prednika tužitelja na HNB-ovom popisu kreditnih institucija sa sjedištem u EU koje mogu neposredno pružati uzajamno priznate usluge na području RH predstavlja odobrenje za rad izdano od strane nadležnog regulatora u smislu Uredbe (EU) br. 575/2013, a tim slijedom i ZOKI.

Navedeni popis je javno dostupan na web stranicama Hrvatske narodne banke, a tužitelj ga je dostavio u sudski spis uz podnesak od 10.10.2025. kao potvrdu argumentacije da je postavljanje upita MFRH u danom slučaju bespredmetno.

Nadalje, Prilog 1. Direktive 2013/36 (EU) definira koje se usluge smatraju uzajamno priznatim financijskim uslugama u kontekstu slobode pružanja prekograničnih usluga u EU. Točka 2. Priloga 1. Direktive (EU) 2013/36 uključuje kreditiranje, kao i izrijekom navedeno potrošačko kreditiranje, među uzajamno priznate financijske usluge na koje se također referira i čl. 9. st. 1. točka 2. ZOKI.

Shodno svemu navedenom, društvo Multitude bank p.l.c. je u trenutku sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu bilo ovlašteno pružati usluge potrošačkog kreditiranja na području RH. Slijedom navedenog, prednik tužitelja u danom slučaju nije bio obvezan imati odobrenje MFRH na temelju iznimke propisane čl. 21. st. 2. ZPK.

V/ Pogrešnu primjenu materijalnog prava valja izložiti i iz vizure prava EU, pritom imajući na umu da je pravo EU po hijerarhiji pravnih izvora iznad domaćih zakona, koji stav je potvrđen u nizu primjera prakse Suda EU u Luksemburgu, a među kojima se ističu presude C-26/62 pod uvriježenim nazivom *Van Gend en Loos* te presuda pod brojem C-6/64 *Costa v E.N.E.L.* Dakle, u slučaju sukoba između domaćih propisa i prava EU, prednost uživaju pravni izvori EU, a naročito primarni izvori prava EU uključujući i Ugovor o funkcioniranju europske unije (dalje u tekstu: UFEU).

Poglavlje 3. glave IV. UFEU uređuje slobodu pružanja usluga, a članak 56. izričito zabranjuje ograničenja slobode pružanja usluga Unije u odnosu na državljane država članica s poslovnim nastanom u državi članici koja nije država osobe kojoj su usluge namijenjene.

Članak 57. UFEU definira pojam usluga u kontekstu UFEU, i to na način koji nedvojbeno uključuje i bankarske usluge, čija je liberalizacija izrijekom spomenuta i u čl. 58. UFEU.

Nastavno na navedeno, valja istaknuti pravno stajalište koje je Sud EU zauzeo u odluci pod brojem C-630/17 od 14.02.2019.:

„Članak 56. UFEU-a treba tumačiti na način da mu se protivi propis države članice poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku, učinak kojega je, među ostalim, to da su ugovori o kreditu i na njima utemeljeni pravni poslovi sklopljeni na državnom području te države članice između dužnikâ i vjerovnikâ s poslovnim nastanom u drugoj državi članici koji ne raspolažu odobrenjem koje nadležna tijela prve države članice izdaju za obavljanje njihove djelatnosti na njezinu državnom području ništetni od dana svojeg sklapanja, čak i ako su bili sklopljeni prije stupanja na snagu navedenog propisa.“

Slijedom iznesenog, razvidno je da je prvostupanjaska presuda u potpunoj suprotnosti s razvijenom praksom Suda EU, primarnim pravom EU, ali i domaćim propisima kako je raščlanjeno u točki IV. ove žalbe.

Tužitelj ističe da je citirani stav Suda EU u cijelosti potvrdio i Ustavni sud Republike Hrvatske u Odluci u predmetima broj: U-I-3678/2017, U-I-3699/2017, U-I-4364/2017, U-I-4602/2017, U-I-297/2018, U-I-682/2018, U-I-729/2018, U-I-2092/2018, U-I-2706/2018 od 3. studenoga 2020.

Identično pravno stajalište potvrđuju i domaći sudovi u cijelom nizu presuda, tako i primjerice, Općinski građanski sud u Zagrebu u pravomoćnoj presudi posl. br. Povrv-2516/2023 od 29.08.2025. gdje navodi:

„Člankom 56. stavkom 1. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (SL C 202, 7.6.2016, Glava IV - Slobodno kretanje osoba, usluga i kapitala) propisano je da se zabranjuju ograničenja slobode pružanja usluga unutar Unije u odnosu na državljane država članica s poslovnim nastanom u državi članici koja nije država osobe kojoj su usluge namijenjene.

Člankom 57. stavkom 3. Ugovora o funkcioniranju Europske unije propisano i da, ne dovodeći u pitanje odredbe poglavlja o pravu poslovnog nastana, osoba koja pruža neku uslugu može, u

svrhu pružanja te usluge, privremeno obavljati svoju djelatnost u državi članici u kojoj se usluga pruža, i to prema istim uvjetima koje ta država propisuje za svoje državljane.

Stoga ovaj sud nalazi kako se temeljnim aktima Europske unije uklanja svaka diskriminacija prema pružatelju usluga s poslovnim nastanom u drugoj državi članici na osnovi njegove državne pripadnosti, konkretno ovdje tuženika, kao i ukidanje svakog ograničenja kad je ono takve prirode da zabranjuje, otežava ili čini manje privlačnima djelatnosti pružatelja usluga koji ima poslovni nastan u drugoj državi članici, a čime se obuhvaća i relevantna situacija kao u ovoj pravnoj stvari odnosno da bi bio ništetan predmetni ugovor o zajmu sklopljen s vjerovnikom koji nema odobrenje Ministarstva financija Republike Hrvatske za pružanje usluga potrošačkog kreditiranja u Republici Hrvatskoj, jer bi se radilo o slučaju diskriminacije u smislu čl. 56. st. 1. i čl. 57. st. 3. Ugovora o funkcioniranju Europske unije. „

Na istom je tragu i tumačenje Općinskog suda u Puli u pravomoćnoj presudi posl.br. P-1713/19 od 22.11.2021.:

„Osim toga, a u odnosu na primjenu ZNUK, valja reći da je Sud Europske unije u Luksemburgu u predmetu broj C-630/17 (na koji upućuje i Županijski sud u Puli-Pola u svom rješenju GŽ-1045/2018) donio presudu 14. veljače 2019. kojom je odlučeno da čl. 56. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (dalje:UFEU) treba tumačiti na način da mu se protivi propis države članice učinak kojega je, između ostalog, to da su ugovori o kreditu i na njima utemeljeni pravni poslovi sklopljeni na državnom području te države članice između dužnika i vjerovnika sa sjedištem u drugoj državi članici koji ne raspolažu odobrenjem koje nadležna tijela prve države članice izdaju za obavljanje njihove djelatnosti na njezinu državnom području ništetni od dana svojeg sklapanja, čak i ako su bili sklopljeni prije stupanja na snagu navedenog propisa.

Naime, iz navedene odluke Suda Europske Unije proizlazi da je Ugovoru o funkcioniranju Europske unije protivna i odredba čl. 10. st. 1. ZNUK kojim je propisano da su ništetni ugovori o kreditu s međunarodnim obilježjima koju su sklopljeni u Republici Hrvatskoj između dužnika i neovlaštenih vjerovnika i prije stupanja na snagu toga Zakona (pri čemu je neovlašteni vjerovnik pravna osoba koja je ugovorom o kreditu s međunarodnim obilježjem odobrila kredit dužniku, a na dan sklapanja ugovora s međunarodnim obilježjem ima upisano sjedište izvan Republike Hrvatske i nudi ili pruža usluge odobravanja kredita u Republici Hrvatskoj, iako za pružanje tih usluga ne ispunjava uvjete propisane posebnim propisom, odnosno ne raspolaže propisanim odobrenjima i/ili suglasnostima nadležnih tijela Republike Hrvatske).“

Slijedom navedenog, razvidno je da je prvostupanjski sud materijalno pravo primjenio na način suprotan ustaljenoj sudskoj praksi sudova svih razina te suprotno sadržaju i svrsi hrvatskih, ali i europskih pozitivnih propisa.

Prvostupanjski je sud također povrijedio načelo otvorenog pravosuđenja tako što tijekom prvostupanjskog postupka, a nakon zaprimanja dopisa MFRH, ničime nije doveo u pitanje, niti izrazio sumnju da prednik tužitelja nije ovlašten pružati usluge potrošačkog kreditiranja u RH, a čime nije omogućio tužitelju da svu naprijed iznesenu argumentaciju istakne za vrijeme trajanja prvostupanjskog postupka.

Završno se ističe da je donošenjem prvostupanjske presude učinjena i bitna povreda iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a budući da Sud manjkavo obrazlaže pobijano pravno stajalište, pritom paušalno citirajući dopis MFRH, a koji je dopis u danom kontekstu irelevantan i bespredmetan.

Naslov također u potpunosti propušta ocijeniti Popis institucija koje ostvaruju slobodu poslovnog nastana i slobodu pružanja usluga koji je tužitelj preuzeo sa službenih web-stranica HNB-a te pravovremeno dostavio u sudski spis.

Sud propušta savjesno i brižljivo ocijeniti svaki dokaz zasebno, a svakako je propustio ocijeniti navedeni dokaz u svezi s ostalim dokazima, naročito očitovanjem MFRH, te time propustio izreku presude obrazložiti u skladu s temeljnim načelima ZPP-a.

VI/ Prvostupanjski sud nakon utvrđivanja da je predmetni Ugovor o kreditu ništetan, nije ulazio u materiju Ugovora o jamstvu, a iz kojeg ugovora tužitelj također potražuje ispunjenje novčane tražbine od strane tuženika.

Predlaže se drugostupanjskom ispraviti pogrešnu primjenu materijalnog prava prvostupanjskog suda na način da utvrdi da je predmetni Ugovor o kreditu valjan te da proizvodi pravne učinke, a potom da također utvrdi valjanost akcesornog Ugovora o jamstvu te, stoga, usvoji tužbeni zahtjev u cijelosti.

VII/ Slijedom svega iznesenog, predlaže se žalbenom Sudu da sukladno čl. 373. st.1. t.3. ZPP-a:

- preinači presudu prvostupanjskog Suda na način da u cijelosti održi na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi poslovni broj Ovr- 26795/2024, javnobilježnički predmet: UPP/OS-Ovr- 970/2024 od dana 14.11.2024. godine izdan od strane javnog bilježnika Gorana Čolaka iz Splita te da naloži tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove ovršnog i parničnog postupka te trošak predmetnog žalbenog postupka sve uvećano za pripadajuće zatezne kamate
- podredno, da pobijanu presudu ukine i vrati prvostupanjskom Sudu na ponovno odlučivanje.

U Zagrebu, 23. ožujka 2026.

SVEA EKONOMI d.o.o.

zastupano po:

Troškovnik:

Sastav žalbe - Tbr. 10.t.1.	250,00 EUR
+ PDV 25%	62,50 EUR
UKUPNO:	312,50 EUR

+ sudska pristojba 97,55 EUR